

VIRRASZTÓ

89.
2011.
június

Az 1945-1956 közötti magyar Politikai Elítéltek Közössége ÉRTESÍTŐJE

HŐSÖK NAPJA 2011. MÁJUS 29.

TARTALOM

Adományok	2
Hírek, újdonságok	4
Ez történt a PEK-ben	5
Történelem – visszaemlékezések	10
Egyéb	19

Az 1945-1956 közötti magyar Politikai Elítéltek Közössége
ÉRTESÍTŐJE

Szerkesztőbizottság: Csát József, v. Fehérváry István
Kiadja a PEK Ügyvezető Tanácsa
1051 Bp. Nádor u. 36. V. 510.
Tel/Fax: (+36-1) 331-6643, Tel: 302-6071
e-mail: postmaster@pek.t-online.hu
honlap: www.mpek.hu

Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza. A szükséges módosítás jogát fenntartjuk. A névvel, vagy szignóval megjelölt írások nem feltétlenül képviselik egészükben a szerkesztőség véleményét, ezekért a szerzők felelnek.

ELHUNYT

Gruber Rudolf
† 2011.05.20.

ADOMÁNYOK

Albert Miklós	5 000 Ft.
Nyírfás Dezső	10 000 Ft.
Amberger Evelin dr.	2 000 Ft.
Pántis István	5 000 Ft.
Balogh Lajosné	2 000 Ft.
Pázmán Péter	3 000 Ft.
Benkovics István	3 000 Ft.
Pesti Lajosné, özv. Tóth K-né	8 000 Ft.
Borsos József	5 000 Ft.
Pető István	5 000 Ft.
Borsos József	5 000 Ft.
Petrusz Andrea	5 000 Ft.
Czupi Ibolya	20 000 Ft.
Petrusz Tibor	5 000 Ft.
Csákány Zoltánné	5 000 Ft.
Petrusz Tiborné	5 000 Ft.

Csát József	5 000 Ft.
Rajos László	3 000 Ft.
Dobszai Zsolt	3 000 Ft.
Rasztovszki László	2 000 Ft.
Dobszai Zsolt, v.	2 000 Ft.
Sárdy György	5 000 Ft.
Domján Ibolya	5 000 Ft.
Sárközi Albert	60 000 Ft.
Döbrenzei Kornél	2 000 Ft.
Schmidt Jánosné	5 000 Ft.
Ferzsigán Lászlóné	2 000 Ft.
Schmidt Jánosné	5 000 Ft.
Forgó László	13 000 Ft.
Schön József	5 000 Ft.
Frankel László	5 000 Ft.
Schwandtner Istvánné	10 000 Ft.

Frankel László	5 000 Ft.	Tatár Lajosné	2 000 Ft.
Simon Balázs	5 000 Ft.	Kelen Margit	5 000 Ft.
Friedsam Sándor	10 000 Ft.	Tichy Vilmosné	5 000 Ft.
Simon Balázsné	5 000 Ft.	Kelerné Gesztesi Mária	2 000 Ft.
Gombás László	5 000 Ft.	Tolner István, v.	1 000 Ft.
Soós Ferencné	10 000 Ft.	Kerényi Lászlóné	2 000 Ft.
Györgydeák Jánosné	4 500 Ft.	Tóth Béláné	5 000 Ft.
Soós Pál	10 000 Ft.	Keve Ferenc	4 000 Ft.
Györgyi Ferenc	3 000 Ft.	Tóth Endre	5 000 Ft.
Stein József és Józsefné	5 000 Ft.	Keviczky Béla	3 000 Ft.
Hajnal Máté	3 000 Ft.	Tóth Iván	5 000 Ft.
Szabó Béláné	2 000 Ft.	Kocsy Zoltánné	1 000 Ft.
Halmos Béláné	7 000 Ft.	Tömösváry Tibor	1 000 Ft.
Szabó László Károly	5 000 Ft.	Komjáti János, v.	5 000 Ft.
Hasznos Miklós dr.	2 000 Ft.	Truppel Béla	5 000 Ft.
Szabó Zoltán	2 000 Ft.	Kovács Andor dr.	1 000 Ft.
Havelda Ferencné	10 000 Ft.	Ujvárosy István	50 USD
Szakály Sándor dr.	5 000 Ft.	Kökény Irén	10 000 Ft.
Hermann Miklós	2 000 Ft.	Utasi József	3 000 Ft.
Szalkainé	5 000 Ft.	Kövesd Ferenc	2 000 Ft.
Horváth Aranka	3 000 Ft.	Vad Valéria	100 AusD
Szatzker Józsefné	5 000 Ft.	Lehner Ferenc Ignác	10 000 Ft.
Horváth Ferencné	1 200 Ft.	Valiskó Ferenc	3 000 Ft.
Székely György	3 000 Ft.	Lengyel Alfonz	25 Euro
Horváth György	3 000 Ft.	Vanek Béla	2 000 Ft.
Székely György	2 000 Ft.	Magyar István	5 000 Ft.
Hölcz Péter	5 000 Ft.	Vaszkó Tamás	10 000 Ft.
Szeremley Márta	2 000 Ft.	Mester Zsuzsanna, v.	2 000 Ft.
Janes László	10 000 Ft.	Vaszkó Tamás	3 000 Ft.
Szőnyi István	3 000 Ft.	Mirkovits Margit	10 000 Ft.
Jász Márta	5 000 Ft.	Viszneki Mária	5 000 Ft.
Szűcs László	15 000 Ft.	Németh Árpád, dr.	3 000 Ft.
Karaszek Ernő	2 000 Ft.	Wittmann Konrád	2 000 Ft.
Szűcs Sándor	2 000 Ft.	Németh Győzőné	4 000 Ft.
Karikó József	15 000 Ft.	Zakariás Gábor	5 000 Ft.
Tamási István	5 000 Ft.	Németh Imréné	5 000 Ft.
Kasza Ilona	5 000 Ft.	Zakariás Gábor	5 000 Ft.
Tarr György	10 000 Ft.	Neszményi Andrea	5 000 Ft.
Kasza Ilona	5 000 Ft.	Zsótér András	5 000 Ft.

HÍREK, ÚJDONSÁGOK

TÓTH IVÁN

A Kommunizmus Áldozatainak Emléknapja

Az első Orbán-kormány idején alkotta meg az Országgyűlés azt a törvényt, amelynek értelmében február 25-én a kommunizmus áldozataira emlékezünk.

A rend kedvéért: 1947. február 25-én hurcolták el a szovjet hatóságok Kovács Bélát, a Nemzetgyűlés tagját, a Kiszgazdapárt főtitkárát. A Szovjetunióban összeesküvés vádjával 25 évi börtönre ítélték. Nyolc év múlva szabadult, 1955-ben engedték haza.

Kovács Béla letartóztatásával kezdődött a Rákosi-féle „szalámi taktika”, amelynek során lemondatták Nagy Ferenc kiszgazda miniszterelnököt, és fokozatosan megszüntették a polgári pártokat. Létrejött a kommunista diktatúra.

Még ma is kettős mércét tapasztalunk a XX. század két szélsőséges diktatórikus rendszerének megítélésében. Amíg a náci, fasiszta diktatúráról sokszor és bőven emlékezünk, tagadását a törvény bünteti, addig a kommunista diktatúrákról jóval kevesebbszer és visszafogottabban emlékezünk meg. A náci diktatúra 12 évig tartott Németországban (s csak zárójelben: nálunk, német megszállás alatt nem egészen fél esztendeig, a szovjet csapatok előretörése miatt az ország egyre zsugorodó területén), míg a kommunista diktatúrák közel 80 évig léteztek, s léteznek ma is. Az előzőnek 6 millió áldozata volt, a kommunista diktatúrák esetében több 10 millió áldozatról beszélünk. Kommunista országok ma is vannak: Kína, Észak-Korea, Vietnám, Kuba.

A kommunizmust - nem csak nálunk, hanem Nyugaton is - amolyan „bocsánatos” bűnnek tartják.

Hazánkban 1945-1956 között több mint 400 embert végeztek ki, több tízezren kerültek börtönbe, internálótáborba vagy kitelepítésre.

Az 1956-os forradalom után közel 300 embert

végeztek ki, és ismét több tízezren kerültek börtönbe, internálótáborba.

A kommunizmus áldozataira emlékezve nem mehetünk el szó nélkül a baloldali értelmiség történelmi felelőssége mellett. 1945 után teljes mellszélességgel támogatták a kommunista diktatúra létrehozását hazánkban. Évtizedeken át uralták a szellemi életet, tele tüdővel harsogták az internacionalizmus, a marxizmus-leninizmus, a dialektikus materializmus elsöprő diadalát. Kigúnyolták a nemzeti öntudatot, a nemzeti hagyományokat, a keresztény-keresztyén erkölcsi értékeket, a hívő embereket. Igyekeztek tönkretenni az egyházakat.

És lám-lám... a nyolcvanas években megérezvén a változás szelét, a kommunista értelmiségből „liberális” értelmiség lett. Sürgették a rendszerváltást, és az SZDSZ-be tömörülve rendszerváltó pártként tüntették fel magukat. Az 1990-es választások után csalódva átpártoltak a másik oldalra és koalícióra léptek az addigi ellenféllel, a posztkommunista szocialistákkal. Elárulták a rendszerváltást. Továbbra is meghatározói voltak hazánk szellemi életének. Súlyos felelősség terheli őket az elmúlt években bekövetkezett gazdasági, társadalmi és erkölcsi válsággal kapcsolatban. Felemásra sikerült a rendszerváltás is: elmaradt az elszámoltatás, a felelősségre vonás. A spontán privatizáció során megszerezték a legfontosabb politikai, gazdasági pozíciókat.

A múlt évben bekövetkezett történelmi változás során úgy néz ki, hogy a II. világháború óta eltelt több mint 60 évi baloldali kurzus kivéve az Antall-kormány és az első Orbán-kormány 8 évét megszakadt Magyarországon. Képtelenek elfogadni a magyar nép döntését, tőlünk féltik a demokráciát, és Nyugat-Európához szaladgálnak félelmeik orvoslása végett.

A múltat be kell vallani!

EZ TÖRTÉNT A PEK – BEN

MIRKOVICS MARGIT

Kalocsa, 2011.

Idén is május 7-én megtartottuk Kalocsán a szokásos koszorúzási ünnepségünket. Ebben az évben az ünnepséget felajánlottuk Mester Mária Margit anyja emlékére, aki az UNUM rend első főnökkasszonya volt, akit 60 évvel ezelőtt ezen a napon tartóztattak le, és 5 év után ugyanezen a napon lépett ki a börtön kapuján. Az ünnepi beszédet dr. Kránitz Mihály atya, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi karának professzora mondta. Ugyancsak Kránitz atya celebrálta a szentmisét a börtön kápolnájában. Az ünnepségen nagy számban részt vettek az UNUM rend tagjai és barátai.

Az emléktáblánál dr. Tanács Eszter bv. ezredes asszony köszöntötte az ünnepségen megjelent vendégeket és kifejezte annak reményét, hogy ezt a bevett hagyományt a jövőben is folytatni fogjuk. Az ünnepség keretében Mirkovics Margit, a PEK alelnöke, volt kalocsai női elítélt beszédében ígérte, hogy mindazokon az élményeken és

megpróbáltatásokon, amin végig mentünk, nem fogjuk elfelejteni. A börtön egyik elítélte elszavalta P. Csávossy Elemér atya versét: Köszönöm Uram, hogy nem hallgattál meg.

Kalocsa, 2011. május 7.

Kránitz atya beszédéből válogatott részeket olvashatunk:

Tisztelt Jelenlévők!

A Politikai Elítéltek Közössége kért fel, hogy itt, Kalocsán, az Országos Női Börtön falán elhelyezett emléktáblánál beszédet mondjak.

Ezt a feladatot mint katolikus pap és egyetemi tanár, örömmel elvállaltam. Mivel az 1945 és 1956 között elítéltek közül többeket ismertem és ma is ismerem, ez lehetővé teszi számomra, hogy a mai megemlékezéshez és az elítéltek, a meghurcoltak előtti főhajtáshoz magam is hozzájáruljak.

Lelki atyám és gyóntatóm az a Lénárd Ödön piarista szerzetes volt, aki tizennyolc és fél évet töltött három részletben Rákosi és Kádár börtöneiben. Tőle, a leghitelesebb forrásból személyesen hallottam beszámolót a börtönveiről, az akkori viszonyokról. Ótőle idézem azt a maradandó gondolatot, hogy „a börtön nem a börtönkapunál kezdődik”.

Lehet, hogy valaki jogosan tölti büntetését, és így kerül elzárásra, lehet, hogy valakit egy diktatórikus ideológia vet a cella mélyére, de mindkét esetben igaz, hogy szavainkért és tetteinkért a felelősséget viselnünk kell. Ha azonban valaki tudja, hogy lelkiismerete nyugalma csak a Tízparancsolat és

az evangéliumi krisztusi törvények teljesítése biztosítja, „szabad” lesz akkor is, ha börtönbe vetik, és fizikai szabadságától megfosztják.

Ezzel ellentétben, ha pedig valaki, aki bár szabadon él, de rabja lesz szenvedélyeinek, a haragnak, a gyűlöletnek, az élvezetek keresésének, a meggazdagodás és a pénz utáni hajsának, az bár kezei nincsenek megbilincselve, mégis foglya lesz sötét vágyainak, és talán észre sem veszi, hogy gonosz erők kötözik meg, mely állapot valószínűleg egy idő után saját magának is fogságot, elviselhetetlen helyzetet fog jelenteni.

Mindennek előrebocsátásával most tekintsünk rá erre az emléktáblára, és a szívünk mélyén gondoljunk mindazokra, akik ebben a börtönben szenvedtek a kommunista elnyomó rendszer idején. Mert bár az ember szabad lehet lelkében, azért a fizikai kényszermentesség is élete működésének egyik alapfeltétele.

Jóllehet, magam 1959-ben születtem, de még a létező szocializmusban éltem le harminc évet, s mint papnövendéket, társaimmal együtt engem is behívtak sorkatonai szolgálatra a Zala megyei Lentibe. Sokan úgy emlékeztek vissza az ott eltöltött időre, hogy „másfél évet elloptak az életemből”. Ők nem tudják megbocsátani az akkori rendszernek, hogy a szükséges kiképzésnél jóval hosszabb ideig tartottak fogva minket, angyalbórbén, a laktanya falai között. De éppen a Lénárd Ödönre való hivatkozással érthető, hogy bizonyos szempont alapján, mely a keresztény látásmód, én másképp láttam és látom azt a helyzetet. Amikor 1982. augusztus 27-én hajnali fél kettő körül egy MAN teherautó platóján átgördültünk a Bottyán János Lövészezred Zajdának is nevezett kaszárnya kapuján, akkor lelkemben azt mondtam, hogy „itt kezdődik a szeminárium”, a papképzésem, mivel két hónappal korábban már felvettek az Esztergomi egyházmegye kispapjai közé, és szeptemberben meg kellett volna kezdenem a teológiai tanulmányokat. Nem ez történt, hanem az előbbi, ahol a szemináriumhoz hasonló zárt épületben, ahol egy másik „egyenruhában” találtam magam, kissé úgy, mint az itteni elítéltek 50-60 évvel ezelőtt.

De valamit már tudtam! Mivel nem önként jöttem, hanem erre – igaz, adminisztratív módszerekkel – kényszerítették, tudtam, hogy minden a javamra fog válni, mert – s ezt a Szentírásban Szent Pálnál olvassuk: „Az Istent szeretőknek minden a javára válik.”

Sokkal kiélezettebb körülmények között erre utal Lénárd Ödön egyik börtönversében:

Ha meggyilkolták az apostolokat,
nekem mért legyen kevésbé rosszabb?
Ha annyian vesztek az arénákban,
csak nem halok meg urémiában?
Hány keresztény pusztult mint rabszolga,
s én várjak valami zengő diadalra?

Panaszkodjam, mikor éhezhetnek?
S a hithirdetők, akiket megették?

Hogy még misét sem mondhatok?
S kikkel végezni, miséjük volt az ok?

Mikor az agy mosás nemzeteket kerget,
ketcerekből hányjam fel az én agyam vesztit?

Új, s új lágerek csontvázait látva,
vágyódhatom vissza a rendházba?

S ki csak úgy csöndben – autó alá kerül:
engem nem üthetnek el – véletlenül?

Én se vagyok más, vagy jobb, mint ezek:
hát ezerféle módon kivégezhettek.

A laktanyában tanultam tehát alkalmazkodást, tanultam engedelmességet, tanultam alázatot, és tanultam az ott született és máig élő barátságokból és közös élményekből is, mert az igazi barát „a bajban” ismerkszik meg.

Börtön közelében is ott, a laktanyában voltam először, de inkább csak úgy, mint itt, látogatóban. Ugyanis Tóth Imre református teológus barátomat pár napra fogdába helyezték, és a délutáni szabad időmben meglátogattam, mégpedig úgy, hogy kívülről zárkája nyitott felső ablakán keresztül édességet juttattam el neki.

Legyen elég ennyi a néphadseregbeli tapasztalatomból. Csak annyit szeretnék még ehhez hozzátenni, hogy két szép karácsony estém is a „sereghez” fűződik, s hosszú lenne elmesélni, hogy miként imádkoztunk titokban esténként, miként tanítottam franciára egy katonatársamat, s én magam hogyan tanultam meg ott olaszul, és hogyan alakítottunk többen egy színjátszó társulatot, – mert kifogynék az időből.

Itt szeretném ismét megjegyezni, hogy Lénárd Ödön verseket írt börtönévei alatt, melyeket a fejében vagy cigaretta hártypapírra írva hozott ki, s ez a szellemi gondolkodás is sok mindentől megóvta. 1972. január 1-jéről például így ír:

„A rabok számára az ünnepek sajátosan gutaütött napok. Munka nincs, csökkent a hétköznapi mozgási, történelmi sűrűsége is, mert az órség azért ünnepel, így kisebb létszámban van szolgálatban, s ennek következtében lehetőleg semmi sem mozdul. A legtöbb rab, ha csak lehetséges, végigalszik minden ünnepet. Zárkámnak többi három lakója ennek az új évnek az ünnepén is egyöntetűen aludt. Egyedül voltam fenn, amikor minden előzmény nélkül, ötletszerűen megszületett ebben az időszakban az első, az új évet köszöntő vers.”

Annyit még szeretnék elmondani, hogy életemben először tizenkét éve voltam valóságos börtönben, s ezt éppen a Kalocsai Büntetés-végrehajtó Intézet munkatársainak köszönhetem. Akkor ugyanis, 1999 áprilisában a Duna-kanyarban, a Vác fölött lévő Kismaros közelében templomot szenteltek a ciszterci nővérek számára. S az a Tímár Ágnes, aki maga is „vendége” volt a kalocsai női börtönnek, s az 1955-ben alakult szerzetesi közösség létrehozása miatt, s mint annak előljárója töltött itt néhány évet, meghívta a börtön alkalmazottait erre a jeles eseményre, hogy örüljenek ők is, hogy aki Kalocsán ült éveket, most templomot épített, és egyházi közösséget szervezett.

A templomszentelést követően külföldi barátaimmal elmentem a közeli Márianosztrára, hogy megnézzük az ősi pálos templomot. Ott találkoztunk azzal a kis kalocsai csoporttal, amely valószínűleg néhány perccel előttünk szintén eljött Márianosztrára, de más célból. Miután felismertük egymást, hogy mindannyian a délelőtti kismarosi templomszentelésről jövünk, megkérdezték, hogy lenne-e kedvünk megnézni a börtönt. Mivel tudtam, hogy Lénárd Ödön atya is raboskodott ebben a börtönben, a meghívást (négyen voltunk) örömmel elfogadtuk. Akkor éreztem át azt, amit bizonyára a sok-sok elítelt is keserűen megtapasztalt itt Kalocsán, hogy becsukódik mögötte egy ajtó, kattan a zár, majd jön a következő fémajtó, s az ajtócsapódás. Természetesen az mindannyiunk számára megkönnyebbülés volt, hogy ott csak „vendégek”, „látogatók” voltunk. Még ha nem is tudtunk személyesen egyetlen

elítélttel sem beszélni, úgy éreztük, hogy teljesíthettük az Úr Jézus elvárását: „Börtönben voltam, és meglátogattatok.”

Az viszont mindenkinek meglepő lehet, hogy anyai nagybátyám a Komárom-Esztergom megyei Büntetés-végrehajtási intézet vezetője volt. Rá csak homályosan emlékszem, mert gyermekkoromban láttam őt utoljára, s tizenöt évvel ezelőtt, halálakor misét mondtam érte Esztergomban, s részt vettem az állami temetésen.

Most a jelenlévőkkel együtt magam is fejet hajtok a politikai elítéltek áldozata előtt, akik itt, a kalocsai női börtönben szenvedtek. A szívükben mindig ott élt a szabadság és végső soron az Isten utáni vágy, mert ha a cellaablakon kinéztek, akkor mindig fölfelé tekintettek, s bár az egy „rács osztotta” ég volt, mégis szavak nélkül vagy egy nagy sóhajjal fogalmazódott meg bennük, hogy életük végső sorsa nem az emberek, hanem a teremtő Isten kezében van. Ezt írta meg Gérecz Attila 1955 decemberében a márianosztrai börtönben, aki később – 1956-ban – lett mártír, s a forradalomért életét feláldozó költő:

„Túl a szitok zaján felcsendül az ének.
Zúg, dagad, hömpölyög, felujjong a lélek.
Megrendül a börtön, recsegnek a záruk,
Rab torkok harsogják szerte a világnak:
Dicsőség Istennek, békesség a népnek
– Hallod, Názáreti?
Hozzád száll az ének.”

A kedves jelenlévők engedjenek meg még egy személyes utalást, mivel közeli rokonságomban is van valaki, testvérem feleségének a nagynénje, Bod Magdolna, aki szintén itt raboskodott Kalocsán, az 1960-as években, mivel keresztény hitét bátran vállalta. Ő és még mások életben vannak, sokan azonban eltávoztak közülünk.

Olyan korban tudtak hűségesek lenni hitükhöz, meggyőződésükhöz, amikor a népüktől egy teljesen idegen ideológiát próbáltak ránk kényszeríteni, s aki kilógott a sorból, mert ennek nem csak csöndben ellenállt, hanem akár folytatta a korábbi elvei szerinti életet, vagy akár a szabadságról beszélt, az a saját személyes szabadságát kockáztatta. Egy fiatalabb nemzedék feladata az emlékezés, a névtelen és a nevesített hősök példájának a felidézése, hogy a mi életünk alapja is olyan szilárd legyen, amelyre bátran lehet építeni egyéni, családi vagy közösségi életet, hogy hazánk minden polgára tanuljon a múltból és a maga területén hozza meg azt az áldozatot, melyet a politikai elítéltek nagyon kiélezett körülmények között meghoztak, s köszönetet mondva értük, mi is egy olyan biztos lépcsőfok lehessünk az utánunk jövők számára, mellyel a magyarság „megfogyva bár, de törve nem” folytathatja útját, melyet számára a gondviselő Isten kijelölt. Végezetül emlékezzünk a mai nap az édesanyákra, azokra, akik ifjú nőként vagy már családanyaként Kalocsán nem éppen családias körülmények között töltöttek bizonyos időt. Türelmes áldozatuk hozzon gyümölcsöt egy új generáció számára.

Csávossy Elemér jezsuita atya

Köszönöm, Uram, hogy nem hallgattál meg!

Mikor nehéz volt nagyon a kereszt, esdve kértelek:

Uram, vedd el tőlem a keresztet, és hallgass meg!

De lelkem rút volt, s akartad, hogy szépüljek,

Gyöngé voltam, s akartad, hogy erős legyek,

S nem vetted el tőlem a keresztet. -Köszönöm, Uram, hogy nem hallgattál meg!

Mikor kínzó volt nagyon a kereszt, esdve kértelek:

Uram, vedd el tőlem a keresztet, és hallgass meg!

De testvérem él, s a kárhozat fenyeget,

És azt akartad, hogy megmentője legyek,

És nem vetted el tőlem a keresztet -

Köszönöm, Uram, hogy nem hallgattál meg!

Mikor gyötrő volt nagyon a kereszt, esdve kértelek:

Uram, vedd el tőlem a keresztet, és hallgass meg engem!

De barátom roskad, s nem tűri a keresztet,

És azt akartad, hogy támasza legyek,

És nem vetted el tőlem a keresztet. -

Köszönöm, Uram, hogy nem hallgattál meg!

Mikor égő volt nagyon a kereszt, esdve kértelek:

Uram, vedd el tőlem a keresztet, és hallgass meg!

De egy lélek vonz, s vágyódom, hogy szentté tegyed,

És akartad, hogy ebben segítőd legyek,

És nem vetted el tőlem a keresztet. -

Köszönöm, Uram, hogy nem hallgattál meg!

Mikor véres volt nagyon a kereszt, esdve kértelek:

Uram, vedd el tőlem a keresztet, és hallgass meg!

De bűnben és bajban vergődnek a nemzetek,

És nincsen, aki őket mentse meg,

És nem vetted el tőlem a keresztet,

Mert akartad, hogy a világért áldozat legyek. -

Köszönöm, Uram, hogy nem hallgattál meg!

S mikor mérhetetlenné nőtt már a nagy kereszt és esdve kértelek:

Uram, ha lehet, vedd el tőlem a keresztet és hallgass meg!

S akkor lelkemben véres arcod képe jelent meg,

S belém súgtad: Barátként eljegyeztelek!

És nem vetted el tőlem a keresztet,

Mert választottaid jegyével jelöltél meg,

És akartad, hogy a keresztben is hú barátod legyek. -

Köszönöm, Uram, köszönöm, hogy nem hallgattál meg!

(Pestvidéki Fogház, 1954. március 4-6.)

TÖRTÉNELEM – VISSZAEMLEKEZÉS

DR. V. NÉMETH ÁRPÁD – V. FEHÉRVÁRY ISTVÁN

Átéltük, emlékezünk, nem felejtünk!

Altalános felfogás szerint az idő múlásával az emberek, mondhatnám az emberiség is sajnos nagyon gyorsan felejt. Az események, a nemzetközi fordulatok, háborúk, diktátorok jövése-menése háttérbe szorítja azoknak emlékét, akiket annak idején ígretünkhöz híven megfogadtuk, hogy nem felejtjük el. A PEK feladatának tekinti, hogy megőrzi és ápolja azok emlékét, akik a szovjet megszállás, vagy a kommunista diktatúra elleni harcban életüket áldozták.

61 évvel ezelőtt, 1950. április 1-jén, Nagypéntek napján öt, hazáját szerető magyar embert kísérték a bitófa alá. Milyen ördögi agy tervezhette ki, hogy Jézus keresztre feszítésének napjára időzítették bajtársaink kivégzését? Ehhez még hozzájárult, hogy április elsejét a naptár humoros napnak ismeri. Jellemző ezekre, hogy a kivégzések egykori irányítója, Farkas Mihály honvédelmi miniszter a börtönépület egyik ablakából vigyorogva, viccelődve nézte végig, gúnyos megjegyzéseket téve a kivégzettekre.

A tárgyalásra-kivégzésre Németh Árpai így emlékszik vissza:

1949. október 30-án 36-an álltunk vádlottként a Budapesti Katonai Törvényszék előtt, majd 1950. március 22-23-án a másodfokú Katonai Főtörvényszék Dózsa Attila és társai című hűtlenségi perben. Az ügyben tulajdonképpen 54 fővádott szerepelt, de 26 bajtársunk ügyét elkülönítették (Fehérváry-Zách ügy) és csak másodfokú tárgyaláson tanúként voltak jelen. Engem első fokon 14 évi fegyházra ítélték, és ma sem felejtettem el szeretett zárkatársam, Lux Ernő bácsi (nyugalmazott MÁV igazgató volt) szavait. „nem az a fontos fiúk, hogy mennyi az évek száma, hanem az, hogy a fej a nyakamon maradjon. Sajnos őt is kivégezték.

A mi ügyünkben öt bajtársunkra mondták ki a halálos ítéletet, Az ítéletet 1950. április 1-jén

végrehajtották. Gyalázatos kommunista gyilkosságok elkövetőit még mindig nem számoltatták el, napjainkban sokkal fontosabbnak látják az illetékes hatóságok, hogy egy 97 éves volt katonatisztet állítsanak bíróság elé egy külföldi szervezet vádpontjai alapján.

A halálra ítélték: Prettenhoffer Jenőt, a Győri Vagongyár főmérnökét, Szűcs József alezredest, a Kossuth Akadémia vívómesterét, Varga Modesztó főhadnagyon, Csúcs György főhadnagyot és Dózsa Attila főhadnagyot. Mindhármukat a M. Kir. Ludovika Akadémián avatták fel 1942-ben.

A Katonai Törvényszék véleménye szerint Dózsa Attilát, Varga Modesztót, Csúcs Györgyöt és Szűcs Józsefet nem találták méltónak kegyelemre, Prettenhoffer Jenőt kegyelemre ajánlották, de a Legfelsőbb Bíróság kegyelmét elutasította, és mint az ötüket a Margit körúti fegyház udvarán felakasztották. A tárgyalásra jellemző volt hogy Csúcs Györgytől az utolsó szó jogán tett határozott és kemény kijelentései miatt Bajor tanácselnök dühösen kiabálva megvonta a szót. Gúnyosan mondta: Ne a cinkostársait védje, hanem saját magát, mert magára vár az akasztófa. Csúcs György válasza rövid volt: Tudom, hogy felakasztanak, de nem félek a haláltól, mert a fronton sokszor szembenéztem vele. Jó-jó, de az egészen más – mondta Bajor gúnyosan – mire Csúcs azt felelte: Az stílszerűbb volt, mint ezen a tárgyaláson. Bajor felugrott és dühösen kiabált. Szemtelen! Üljön le! Megvonom a szót!

A tárgyalási jegyzőkönyv 42. oldalán a következő áll: A Katonai Főtörvényszék úgy találta, hogy a 9. rendű vádlott, Csúcs György, aki megátalkodott kém, aki tervszerűen és céltudatosan elárulta hazáját, cselekményének tárgya rendkívül súlyos, a megbánás teljes hiánya, cinikus viselkedése arról győzték meg a katonai Főtörvényszéket, hogy vele szemben az irgalomnak nincs és nem is lehet helye. A jegyzőkönyvet dr. Bajor

László hadbíró alezredes elnök, dr. Soós-Elzner Ödön hadbíró alezredes, dr. Kádár Pál hadbíró őrnagy és az ülnökök írták alá. A főügyész: dr. Bodonyi Márton hadbíró alezredes volt.

A tárgyalás után kettesével összebilincseltek bennünket és két-két géppisztolyos keretlegény kíséretében visszavittek a börtönbe. Csúcs Gyurka hátranyújtotta megbilincselte kezét és kérte, hogy ne haragudjunk rá. Én – megérintve a kezét – könnyezve mondtam: a jó Isten legyen veletek, imádkozunk értetek. A halára ítélteteket a siralomházba vitték, bennünket pedig felkísértek a 3. emeletre, a jogerősen kiosztott sok-sok tíz esztendővel a vállainkon. Az átélt szomorú események következtében szomorúan, lelkileg összetörve, szótlánul ültünk, és a takarodó után

félhangosan mondtuk el imáinkat a halálra ítélt bajtársainkért.

1950. április 1-jén elmaradt az ébresztő. Már előző nap hallottuk, hogy a bitófákat kitámasztják. Zárkánk ablaka az udvar felé nézett, ahol a kivégzések történtek. Halkan küldtük imáinkat az Egek Urához. Azután egymás után hallottuk a halálba indulók búcsú kiáltásait. Istennel a Hazáért! Éljen Magyarország! Becsülettel a Hazáért.

61 év telt el. A kommunista bírók aljasságát, embertelenségét, a sok megaláztatást, testi-lelki megkínzást elfeledni nem tudjuk. Sajnos az akkori ÁVH-sok utódai, fiai, unokái most is itt vannak közöttünk, nagyon sokan felelős állami pozícióban, és ugyanolyan gátlástalanul, aljasabban és gonoszabban, mint elődeik.

Tollas Tibor
MINDHALÁLIG

Fáradt álmunkba rémület
Hegyes karóit verték.
Motor köpülte a süket
Szürkület nyúlós csendjét.
Három kiáltás verte át
Mint üveget a gránit,
Társaink búcsúzó szavát:
– „Hazáért mindhalálig.

Hárman voltak, de ezeket
Takar a hármuk sírja.
Hívlak a holnapok felett:
Attila, Modesto, Gyurka!
A legendákból keljetek
Életre csak egy percre,
Mikor még kéklő lányszemek
Tükröztek szemetekbe.

A harckocsikon sok virág,
Tavaszi volt, menni kellett.
Arcotok első csók nyomát
Vitte – hány üres kert lett –,
Virág lehullt, ki megmaradt,
Hazát már nem találta itt,
Ti mégis jöttetek tovább
Harcolni mindhalálig.

...Ahogy a halál küszöbét
Átlépték egyszerűen,
Hajnalt szivárgott a sötét,
S az érítésnyi csendben
Döngött a karó, mintha már
Nem is a kemény földbe,
De belénk verné a halál,
S döngetné mindörökre.

A tűzfalon a tér felett,
Mit régen akna mart ki,
A vitatkozó verebek
Hangja egyszerre halt ki,
És mind lenéztek mereven
A csend hurkolta mélybe...
Így tudtuk meg, hogy odalenn
Három társunknak vége.

Egy perc, az élet meg tovább.
Új nap és újabb próba.
Ki kenyéren, ki csókon át
Önérdék útját rója.
Kit börtön boltoz, kit a föld,
De szívük átvirágzik,
S búcsújuk ezeket betölt:
– „Hazáért, mindhalálig!”... –

V. FEHÉRVÁRY ISTVÁN

Hogyan gyilkolták meg Kovács Attilát

Kezembe került az ÁVH X/3. osztály szigorúan titkos feljegyzése 1951. június 14-i dátummal. Fotómásolatát alább közöljük.

X/3. osztály.

Szigorúan titkos!

Tárgy: Bodnár Miklós és Szabó Jenő ügye,

F e l j e g y z é s,
Budapest, 1951 június 14.

B o d n á r Miklos szül: 1946 Jászapáti anyja: Márton Julianna, nőtlen, volt lak: Körösladány Wencheim ut 6.

Nevezet felszabadulás után az MKP. tagja volt a körösladányi pártszervezetben mint propagandista működött. 1947-ig földműves volt, majd ezt követő időkre a rendőrséghez került. A rendőrségen r. tisztnyomozói tanfolyamot végzett, 1948 január-ig tellyesített szolgálatot, majd nyugatra szökött.

1949 júniusában illegális határátlépés miatt a Katonai Elh. őrizetébe került, ahol külföldi feladat elvégzésére beszervezték. Feladatot állítás szerint azért vállalta, hogy bebizonyítsa becsületességét illetve, hogy feladatának elvégzése után bekerüljön a honvédséghez mint tisztt.

Beszervezést Papp Károly volt kat. pol. besorozott hajtotta végre akit "Pápai Károly" fhdgy. néven ismert. A beszerzés Serényi alezds. utasítására történt. Lehetőségei abból adódtak, hogy Innsbruckba széles ismeretséggel rendelkezett és a franciáknál mint őrmester szolgált.

Feladatát a jelentések szerint lelkiismeretesen végezte. 1950 januárjában a Kovács Attila elleni akcióban, Haas Károly/volt soproni korcsmáros szintén kat. pol. B-egyén/-al együtt lebukott, a franciák életfogytiglan-i fegyházra ítélték.

Büntetését 1950 februárjában Innsbruckban töltötte, mivel a franciáknak Bodnárt nem sikerült mindent megtudni Szabó Jenőt mint provokatört betelepítették Bodnár cellájába.

- 2 -

233

S z a b ó Jenő szül: 1920. Vidornyaszőllős, anyja Kocsis Jolán, tiszviselő, nős. egy gyermeke van, felesége: Kerekes Irén, lakása: Bp. Zápor u. 72.

Szabó 1948 áprilisában illegálisan Ausztriába ment, ahol kapcsolatba került az amerikai majd később francia titkosszolgálati szervekkel. Bodnárral 1949 őszén ismerkedett meg Lienzben, ahol Szabó a Roze-szálóban mint csapos és portás dolgozott.

Bodnár lebukása után Szabót lopás miatt letartottatták és öt hónapra ítélték. A franciák utasítására büntetésének letöltésére Innsbruckba vitték, ahol Bodnárral egy zárkában helyezték el. Szabónak a zárkában sikerült Bodnár bizalmába férkőzni és tőle adatok megszerezni. Szabó Bodnárnak kifejtette, hogy szabadulása után Magyarországra szándékozik jönni és hajlandó megbízói részére üzenetet közvetíteni. Bodnár élve az alkalommal megbizta Szabót, hogy "Pápai fhdgy."-ot tájékoztassa helyzetéről. 1950 július 24-én Szabót szabadlábra helyezték, utánna a Konrád-kaszárnyába ment és ott jelentette a franciáknak a Bodnártól megtudott adatokat.

1950 július 30-án Szabó az ágfalvai AVH. hat. örsön jelentkezett és "Pápai fhdgy."-ra, valamint "Zsigora" hivatkozott /Zsiga=Bodnár Miklós/. Kihallgatása során bebizonyosodott, hogy a franciák részére dolgozott és hogy Bodnár mellé mint agent-provokatört építették be. Szabó Jenő jelenleg internálva van.

Megjegyzés: Szabó Jenő teljes kihallgatási anyaga nem áll rendelkezésünkre a teljes vizsgálati anyagból valószínű részletesebb adatokat is meg lehet tudni Bodnárral kapcsolatban.

Csécsei Kálmán
Csécsei Kálmán év. hdy.

Ami a KatPol-os feljegyzéshez tartozik:

A Katonapolitikai Osztály (KatPol) mindent elkövetett, hogy felderítse és kikapcsolja azokat, akik elsősorban az MHBK (Magyar Harcosok Bajtársi Közössége) részéről a hazai ellenállás szervezését végezték. Ennek a szervezetnek a vezetője volt Kovács Attila volt főhadnagy, aki a Ludovika Akadémiát 1942-ben végezte (évfolyamelső volt) és a francia elhárító szervekkel volt szoros kapcsolatban. Sikertelenül a KatPolnak egy Bodnár Miklós nevű egyént kiképezni arra, hogy Innsbruckban betörjenek Kovács Attila lakására és ha lehet, rabolják el feljegyzéseit. Amennyiben ellenállást tanúsítana, végezzenek vele.

A két egyén beszerzésére Serényi alezredes, a KatPol offenzív osztály vezetője adott utasítást, aki különben a KGB-hez beosztott KatPol tiszt volt, és aki az én elfogatásom során 1949. február 9-én Bécsben is jelen volt, szovjet egyenruhában.

A feladatot két egyén: Bodnár Jenő és Haas Károly hajtották végre. Kovács Attila a betörés folyamán ellenállt, ezért lelőtték, és utána menekülni próbáltak, mégpedig az Innsbruckból kivezető vasúti sínek mentén. Az osztrák rendőrség fogta el őket, átadták a francia hatóságoknak, akik életfogytiglani fegyházra ítélték mind a kettőt.

Büntetésüket állítólag 1955-56-ig töltötték, utána az osztrákok áttoloncolták őket Magyarországra.

CSÁT JÓZSEF

Ahogy kezdődött (...)

Visszaemlékezve az 1949-es évre, jellemző események jutnak eszembe. Az év elején elítélték a később szentség hírében elhunyt hercegprímásunkat, Mindszenty bíborost. Később „együl a két munkáspárt” jelszóval megszületett a Magyar Dolgozók Pártja. Megtartották a első szocialista választást is, és íme, az egyedül induló szocialista párt kilencven-egynéhány százalékkal megnyerte a választásokat. (Ki hitte volna?) Az év vége felé lezajlott a Rajk-per, többeket felakasztottak (saját elvtársaikat). A Belügyminiszter Kádár János elvtárs volt.

Az általános szorongás áterjedt rám, és hova is menekülhet az ember ilyen vészterhes időkben? vettem magamnak egy Szentírást (akkor még lehetett kapni), meg egy rózsafüzért. A kegytárgyat magammal hordtam, éjszakára a párnám alá tettem. 1950-ben egy távoli rokonom, Erzséni néni meghívott, hogy lakjam náluk a személyzeti szobában, hát oda költöztem a Fő utca 90-be, egy utcasaroknyira az ÁVÓ-tól. A 3. emeleti erkélyből pontosan oda lehetett látni. A szoba belsejéből távcsövön nézegettem oda, míg végre Erzséni néni észrevette, és szigorúan eltiltott ettől mondván: észreveszik és abból nagy baj származhat. A nap nagy részében a szigorlati tervemet készítettem a 2x2 m-es személyzeti szobában.

Egyre több ismerős lebukásáról terjedt a hír. Akkori találkozásainkon leginkább Berecz Gyur-

ka egy dolgozataról beszélgettünk, amelyben egy elképzelt keresztény államrenddel szemben támasztható elvárásokat latolgattuk. Az írást elneveztük káténak. Aztán 1951. január 23-án kedden elvitte az ÁVÓ Esztergár Pali barátunkat. (Okára akkor nem jöttünk rá. Később derült ki, hogy Pali két évvel azelőtt segített egy, a Mindszenty per idején röpcédulázni kívánó társaságnak házi sokszorosító eszközt összehozni...). Másnap hullafehéren tárgyaltuk az esetet. Este úgy feküdtem le, hogy az éjjel értem is jönnék. Nem jöttek. De 25-én Márkus Laci került sorra, és két hétre rá Berecz Gyurka következett. Lelkiállapotunkról nehéz lenne hú képet adni. Ekkor megállt a lebukási sorozat és kezdtünk hozzászokni állapotunkhoz. Mielőtt megszoktuk

volna, 1951. július 4-én, az *Independece day*-n aztán mi is sorra kerültünk: Brankovits Laci, Fátrai Tóni, Harsány Béla és én. Éjjel 2 óra tájban Erzsi néni bekopogott ajtómon azzal, hogy engem keresnek. Bejöttek a szobámba négyen, és öltözésre szólítottak fel. Közben átkutatták a szobát. Szerettem volna a rózsafüzéremet zsebre tenni. Egy alkalmasnak vélt pillanatban a párna alá nyúltam, mire az egyik rám ordított: Mi az? Megmutattam és zsebre tettem. Néhány óra alatt végeztek, közrefogtak és mentünk az utcán várakozó Pobjedához. Hátralépre ültettek, két ÁVÓ-s közrefogott, és mentünk a „műintézetbe” Pince, falhoz, homlokával támasztja a falat. Később tudtam meg, hogy ez a kopasztó Itt lesz eddig az őrizetessel a nyakkendőjét, övét, cipőfűzőjét, volt, akinek levágták a gombjait, letétbe veszik zsebei tartalmát, pénzét stb., ide került a rózsafüzérem is. Aztán fölkísértek az első emeletre, a 3-as zárkába. Feszés vigyázzban állt két fogoly, az egyikben meglepődve ismertem fel Ternák Józseget, nálam pár évvel idősebb falumbeli bunyevác fiút, aki az akkor éppen kiátkozott Titó miatt került börtönbe. Ő már pár évet lehúzott a márianosztrai nagyházban (Azt hiszem, szándékosan tették mellém, de nem vettem észre, hogy feladatot kapott volna.)

A kihallgatás alatt nagyobb tortúrán nem esem át. Egy alkalommal elvették a széket alólam és állni kellett vagy 10 órát. A szoba közepén állva az ablakon keresztül néztem ki, és láttam, amint Erzsi néni éppen kijön a balkonra és kirázza a porrongyot (...) Tíz napig voltam ott, utána rabomobil és Markó, a tárgyalásra. Amikor a felvételezőben sorra kerültem, a fegyőr szentelen hangon sorolta letéti tárgyaimat: egy zsebnaptár, egy pénztárca, egy olvasó (...) (akkor láttam újra). Utána valami torlódás miatt betuszkoltak bennünket egy használaton kívüli fürdőhelyiségbe, akkor voltunk mi „összeesküvők” megint újra együtt. Nagyon örültünk egymásnak. Volt 6 idegen is (a röpcédulázók). Az egyikre ijedten néztem - Rozinszky Albert - kicsit zavartnak látszott, tépett-szakadt ruhában. Ő a másik csoportba tartozott, akikkel egybe vettek bennünket: dr. Péterfy Vilmos és társai címmel ment az ügyünk.

A Markóban külön-külön zárkákba tettek bennünket, nehogy a tárgyalás előtt össze tudjunk beszélni. Amikor a vezetőláncon tárgyalásra vezettek, nagy meglepetésre a folyosón láttuk szeretteinket. Ugyanis bár senki nem tarthatott kapcsolatot családjával, de egyikünknek sikerült egy szabaduló köztörvényessel üzenetet küldeni tárgyalásunk időpontjáról, ő meg riasztotta a többieket. Nosza, megindult a hajszja. A felvezető fegyőrök brutálisan elparancsolták a sopánkodó hozzátartozókat, ők meg hol menekültek, hol próbálkoztak közelünkbe jutni. Erzsók, - Anti rabtársunk felesége - hátrálva magasra tartotta pólyás csöppségét, hogy apja láthassa (...) A tárgyaláson (1951. augusztus 28.) Olty tanácselnök - zakója hajtókéjén zászló alakú párttagsági jelvény mutatta pártatlanságát - szentelenül kiosztott 14-ünknek mintegy 120 évet (ebből nekem 5 jutott). Aztán szombaton, szept. 1-jén rabszállítás, irány a Nagyház, Vác. Ott 6 hét egészségügyi vesztéző következett, amikor is hihetetlenül leromlott állapotunkat igyekeztek némileg feljavítani. Felejthetetlen volt az első hétfő, amikor is vacsorára több mint két és fél csajka lencsefőzelék jutott mindegyikünknek. Egyből bekanalaztuk. Bátyka János társunk azt mondta: Fiúk, szép halál (...)

Közben naponta többször gondoltam kedves rózsafüzéremre: itt van a letétben (...) Hat hét múlva, okt. 15-én átvittek a Magányzárka osztályra, négyen kerültünk egy zárkába, én Márkus Lacival, Palla Ernővel és Zakar Miskával. Az egyik sarokban egy vödör víz, a másikban egy kibli, meg törekkkel töltött három szalmazsák és négy pokróc volt a „berendezés”. Napunkat beosztottuk, a nyelvórák mellett (Miska nyelvtanár volt és négy nyelven tudott) mindenki saját érdeklődése szerint tartott beszámolókat. Sok csendes óránk is volt, gondolatban naponta morzsolgattam a letétben remélt rózsafüzéért.

Aztán 1953. október 15-én, napra pontosan két évre rá a Gyűjtőbe vittek, a Kisszállónak nevezett épületben levő Mérnöki (és Fordító) irodába. Gondolataim megint a letétben levő rózsafüzér körül kerengtek, de nem juthattam hozzá. Aztán bekerültem egy nagyterembe, ahol dolgoztunk és aludtunk is mintegy húszan. Kaptam én is egy nagy rajztáblát, és a két éves tel-

jes tétlenség után nagyon jól esett a rendszeres munka. A mellettem levő rajzasztalnál Mayering Béla dolgozott. Ő is istenkereső lélek volt, hamarosan igen jó barátságba kerültünk. Elmesélte életét, ügyét, én is az enyémet. Kiderült irodalmi hajlama, verset, elbeszélést, novellát fogalmazott gondolatban, és elmondta nekem. Vállalkoztam arra, hogy megzenésítem egy-két versét, persze gondolatban.

Egy pár hét múlva azt mondja: Mutatok neked valamit, de hallgass róla! Mutass – mondtam – Erre benyúlt a zsebébe, és mutatott egy rózsa-füzért. Meglepődve és irigykedve néztem rá: hát ez honnan van Neked? Elmondta, hogy egy régi társa és jó barátja a letéti raktárban dolgozik, a napokban átrendezték a letéteket és az egyikből kiesett. Mivel nem tudta, honnan esett ki, nem tehette vissza, elhozta nekem, mert tudta, hogy

örülnék neki. Nekem is van ott egy, – mondtam – az egyik helyen a letört szem helyére tusradírból faragtam bele pótlást. Hát akkor ez az! – mondta Béla – és mutatta a pótlás helyét. Hát az enyém volt!!! A csodálkozástól, az elragadtatástól nem tudtam szólni, csak meghatottan átvettem, amikor odanyújtotta: vidd, akkor ez a tied (...)

Talán ki lehetne számolni annak a valószínűségét, ami mutatja, hogy mekkora az esélye a fenti esemény bekövetkezésének. Nem számoltam. A nullához konvergál. Tudtam, hogy itt magasabb szinten történt beavatkozás, és azóta nem tudom az imádságot elkezdni anélkül, hogy ne erre gondolnék.

De nem használom. Kegyeletben tartom, és imádkozáskor gondolatban mindig a kezemben van, mint az isteni gondviselés megrendítő példája.

MATTHAEIDESZ KONRÁD

Olaszfalu, 1945. március 22.

Vannak emlékek, emlékképek, amiket sosem tudunk feledni. A gyermekkor szépsége éppúgy örök emlékké válik, mint a börtön borzalma. Egyre kevesebben vagyunk azok közül, akik szabadon, de mégis borzalomban éltek meg 1944/45. fordulóját, a háború harcait és az utána következő megszállást.

Napjainkban hihetetlen borzalmat hoztak ránk a győztesek. Ezt sokan nem hiszik, nem éltek át, no meg a kommunista propaganda minden erejével tagadta is. Hogy szeszéhségük révén a kölnit éppúgy megitták mint a sósborszeszt, burzsujnak tartották az önálló lakásban élő magyart, óra tucatját birtokolták, az alapjában kultúrájukból adódott. Az, hogy nők tömegét erőszakolták meg, emberek ezreit gyilkolták meg, az már háborús bűntett.

Az alábbiakban Veszprém megyei „tevékenységükből” adunk közre történeteket.

Tótvázsony népe a szőlőhegy pincéibe menekül, ott várja a harcok végét. Az egyik pince aj-

táját ifjú orosz százados rúgja be. Kutató szeme megakad egy a férje karjába bűvő fiatalasszonyon. Az orosz odalép, a segítségért esdeklő asszonykát minden erejével magával rángatja, a kétségbeesett asszony hiába rúgkapál, az udvaron találja magát. Férje utána lép, az ajtó előtt német katona hullája, mellette elejtett fegyvere. Az orosz tépi a zsákmányként kezelt nő ruháját, férfiúi erejével nyomja a föld felé, a férj felkapja a fegyvert, csőre tölt és lő. A pincéből kijön a nép, látja az újabb hullát, a távolba tűnő párt. A tetemet a közelben lévő kukoricaszár rakáshoz vonszolják, nem végeznek rejtésével, amikor lovasok tűnnek fel. A takaratlan egyenruhás kéz, láb, majd az előbukkanó szétlőtt fej bizonyíték. Rövid parancs 14 éves kortól minden férfit hasra fektetnek, majd egy-egy tarkólövés. Tizennégy embert sirat családja.

Társai az orosz a szőlőhegyen földelik el, a házaspárt többé nem látják.

Litéren kemény harc dúl, a támadók a pincékbe meghúzódók közé dobott kézigránátjaikkal

jelzik hollétüket, több mint húszan halnak meg, a sebesültek száma napjainkig ismeretlen.

Berhidához nem fűződik különösebb harci cselekmény, de a győztesek jöttét meggyalázott asszonyok sora jelezte, Ferenczi doktorhoz, a falu orvosához mentek segítségül, hogy esetleges fertőzést követően gyógyítást kérjenek. A jámbor doktor, amit tapasztalt, elküldte a Svájci Vöröskeresztnek. A levél elment, válasz is jött, csak éppen nem az orvosnak, hanem a megszállóknak. A faluban szerették a doktort, így megsúgták, hogy keresik. Bakonybél kolostorában keresett menedéket. A megszállók valami módon megtudták és a menedéket keresőt nejével, gyermekével együtt az épületen kívülre hurcolták, ott végeztek velük.

Lesencén temetési szertartás veszi kezdetét, a koporsóban még nincs bent a tetem, a lelkész ott áll az üres koporsó mellett, arra megy a katona, nem lehet tudni, mire gondol, tüzel, a lelkész véresen bukik a koporsóba.

A megyében mintegy 300 - 500 civil áldozata volt a saját törvényük szerint élő győzteseknek.

A legborzalmasabb emberirtást - 33 ember lemészárlását - Olaszfaluban követték el. A Vörös Hadsereg előnyomuló csapatai 1945. március 22-én Olaszfalu térségében ellenállásba ütköznek. Folyamatos támadási sorozatuk révén estére nagy erővel birtokukba veszik a Bakony rejtekén megbúvó, alig 1000 fős lélekszámú helységet. A falu férfi lakosságának tekintélyes része otthonától távol katonai szolgálatát tölti. A falu lakói bezárkóznak, pincéikbe húzódnak. Másnap reggel, pénteken, indul be a megszállók gyilkos gépezete.

Auer Mihály (24) egyedül tartja el édesanyját, így nem hívják be katonának. Reggel két katona lép portájukra, a férfit a kertbe kísérik, ott lövik le, majd nevetve távoznak.

Brévics József (21) felsőkereskedelmibe jár, így mentesül a katonai szolgálat alól. „Gitáros” katona lép házukba, megnézi tenyerét, látja nem kerges, a pajtához kíséri, hiába könyörög édesapja, a fegyver megszólal, Józsi holtan rogy össze.

Büttel János (16) elfogják, lelövik.

Hanics Béla (16), Hannig Lajos (22), Zima Ödön (17). Félnek az oroszoktól, ezért a falu feletti dombon bújnak el. Megtalálják őket, a három

fiatalt bekísérik a faluba. „Tárgyalás”(?), hátulról lövik le őket.

Csipak József (20). Idegen, leventeként kerül a faluba, szállásadói szeretik, megbecsülik. A ház, ahol laknak, kigyullad, a fiú önfeláldozóan megkezdi az oltást. Szerencsétlenségére a tüzet a megszállók is észlelik, azonnal elviszik. Hanics Bélának kertjében végeznek vele.

Dobos Gyula (21) a falu bírójának a fia. Apjának sikerül mentesíteni a leventék akkori sorsától, otthon tartja. (Az „elhurcolt” leventék, a háború után épségben tértek haza). Gyulát apjával hurcolják el. Fogságukban találkoznak az első világháborút járt Magyar Istvánnal, aki szintén fiával várja a szabadulást. Idősebb Magyar tőri a megszállók nyelvét, Szóba elegyednek, a két apát elengedik, a fiúk maradnak.

Hered Károly (20). Családjával a házuk pincéjében húzza meg magát. Ennek ajtaját betöri egy katona, és máris cipeli a fiút. Húga belekapaszkodik bátyjába, de egy rúgás hátra löki, Akkor látják élve utoljára.

Jani József (37) urasági kocsis családjától viszik el.

Kajár Gábor (17), Magyar Péter (16), Magyar Antal (19), Torma József (29). A major cselédlakásaiba laknak annak pincéjében remegnek, innen kísérik őket utolsó útjukra a katonák.

Ifj. Magyar István (25) Don kanyart járt, ott fél szemét veszített katona, kis gyermeke, várandós felesége mellől viszik el. A bíró fiával egyszerre kapja a sortüzet, Ő túléli, könyörög életéért, de a gyilkosok nem kegyelmeznek, tarkón lövik.

Szili János (32). A harcok elől a szomszéd pincéjében keres menedéket. Kiráncigálják, a szabadban éri a halálos lövés.

Torma József (32) családjával a major egyik szoba-konyha-kamrás lakásában él. Az elvtársnak nem tetszik a pompa, elviszik, lelövik.

Vész József (21) felügyeli a majorság lovait. Szeretett kancája ellés előtt áll, családja kérése ellenére megy a lóhoz, ott kapják el az egyenruhások.

Rábaközi Antal (56) a falu félkegyelműje. Az utcán lövik le, annyi fáradságot sem vesznek gyilkosai, hogy az árokba húzzák, tetemét autók lapítják szét.

Vörösházi István (18) uradalmi béres. Kis gyermekével, várandós feleségével a pincébe húzza meg magát onnan terelik ki. Nagymaros hadfi elé kerül, aki Mengeléhez hasonló mozdu-lattal, öccsével együtt jobbra küldi, elválasztva a balra küldött asszonyoktól. Öccse ügyes mozdu-lattal az asszonyok közé surran. István marad, akkor látják utoljára.

Vurst Nándor (20) konyhájukban szalonná-zik. Falatozását katona zavarja meg, a küszöb-ig kíséri, az udvaron dördül el a halálos lövés.

Az elhurcoltakat a majorság magtárába tere-lik, ott mészárolják le őket.

A hozzátartozók aggódnak, de bíznak, hiszen hozzátartozóik nem követtek el bűnt.

Rákövetkező nap Magyar Istvánt kihívják a pincéből, közölte: nézze meg a magtárban, no meg az előtte lévő „német” hullákat. Borzalmas látvány tárul elé 10-15 véres tetem, német nincs, de ott vannak az elhurcoltak, közöttük két fia és veje Torma József, akkor még nem tudta, hogy harmadik gyermeke István is a gyilkosok áldoza-ta lett. Heréd Károly szüleit harmadnapra enged-ték a magtárhoz, alig ismerték fel a csizmájától megfosztott, szétlőtt fejű gyermeküket.

Majkó András (19) pár órával élte túl a már-tírokat. Őt a vérengzés után vitték el. Látva a te-temeket, futásban keres menedékét. Őre megle-pődött, így a gyermekember előnyhöz jut. A falu széléig jut, ott éri hátulról a golyó.

24-én néma csend honolt a községre. Virág-vasárnap, 25-én tovább vonult a horda, a magtá-ri tömegmészárlásuk őrzését is megszüntették. A megszállók két tehénnel húzatott szekeret rendelnek oda, erre dobálják fel a tetemeiket. A temető felé zötykölődő szekér Heréd Károlyt há-zuk előtt vitte utolsó útján. Lőcs felett lógó keze meg-megbillen. Nagyapja tiltás ellenére megfog-ta unokája hideg tenyerét és így pár lépésen át így nyújt végtisztességet. A temetőbe csak a sír-gödör ásók tartózkodhatnak. Egyházi szertartást nem engedélyeznek. Az áldozatok csak két hét multával kaphatták meg a végtisztességet.

Dobos István (fia is áldozat), ott van az elföl-delésnél. Volt annyi lélekjelenléte, hogy a föld-hányásokra helyezett fadarabokra ráírta az ott nyugvó nevét, így jelölve meg, kit hová helyez-tek.

Olaszfalui tragédiájáról a helységben nem be-szélhettek, hiszen ott is volt párt alapszervezett, voltak kommunisták, akik ha nem is azonosul-tak a gyilkosokkal, de mégis egy elvet vallottak velük.

A miértre nincs felelet. Ártatlan magyarok voltak, talán a volt Vörös Hadsereg levéltára rejt-het titkot, hogy a győztesen előnyomuló 107. lö-vész (parancsnoka: M. A. Bogdanov vezérőrnagy) és a 31. gépesített dandár (parancsnoka: K. F. Seleznyev ezredes) dicső katonái mért követtek el emberirtást.

Ma már a délvidéken élő magyarok mészár-lásáról is beszélhetünk. Talán a megváltozott történelmi helyzetben a magyar „illetékesek” megkérdezhetnék az olaszfalui, meg a többi borzalom miértjét. Ennyivel tartoznánk az áldo-zatoknak, no meg talán a ma élő utódoknak is. Egyedüli emlékező a már elhunyt Mozsgai József plébános, aki sokak ellenkezésére még 2001-ben dokumentálta a tragédiát, tiszteletet adva az ál-dozatoknak, Ő szorgalmazta a tömeggyilkosság helyén emelt igencsak szerény emléket.

(Adassék tisztelet annak a plébánosnak, aki-nek volt ereje a halotti anyakönyvbe beírni a ha-lál valódi okát, azt hogy golyó végzett a szeren-csétlennel)

Az emlékeink bennünk élnek, egyre keveseb-ben vagyunk, akik átérték a hihetetlen borzal-mat. Ezúton is kérjük olvasóinkat, hogy a „fel-szabadulás” emlékét vessék papírra és küldjék el szerkesztőségünkbe, így adva tiszteletet az áldozatoknak. Tanúságot az utókornak.

Előre is köszönjük.

EGYÉB

Egy elkésett visszaemlékezés

Néhány esztendővel ezelőtt levelet kaptam a floridai St. Petersburg városából. A feladó Kovács Róbert, kedves, jó humorú, igen tehetséges rabtársam volt. A megszólítás is jellemző volt rá: Helló, te kedves kis Istvánkám (...) Sir Muki, a nagy MOGUL. Hát kérlek alázatossággal – kezdte levelét – megint elő kell vennem a beporosodott kobzomat, és belemarkozok a keservek páncélhúrjaiba, és elsírom a száműzöttek balladá-ját, és a Balfácánok-Palimadarak szimfóniáját.

Kovács Róbert azon kevés rabtársaim közé tartozott, akinek az Istenadta tehetségét soha semmilyen szervezet vagy egyház stb. nem ismerte el. A fenti levelében is arról panaszkodik, hogy az általa elkészített és – mondhatnánk – 90%-ig hasonló magyar Szent Korona és a koronázási jelvényeket szerette volna magyar szervezeteknek a Budavári Mátyás templomban, a különböző magyar képviselőkénél elhelyezni. Reménytelenül, még csak válaszra sem méltatták!

Ki is volt Kovács Róbert? Az általam ismert önéletrajza avval kezdődik, hogy 1946-ban megszervezte Washington György amerikai mintájú cserkészcsapatot. Beszéljenek a továbbiak önmagáért

1947-ben állást kaptam az amerikai követségen a Szabadság tér 12 alatt, mint altiszt. Később sokszorosító nyomdász a sajtóirodán.

1949. április 1-jén a magyar kormány behívott katonának, 3 év szolgálatra, mint ténylegesen szolgáló honvéd, a Piliscsabai gépkocsizó lövés ezredhez, Közvetlen híradó szolgálat. 1949. június 28-án civilben visszamentem a volt munkahelyemre, az amerikai követségre felvenni a visszamaradt fizetésemet.

1949. július 25-én Esztergomban a katonai (D) osztály letartóztatott. Katonai kísérettel beszállítottak a Bartók Béla úton levő Hadik laktanyába, a KatPol-ra. Vallatásom után aláírtam a nyilatkozatot. Hazaárulásért, kémkedésért, hűtlenségért és amerikai illegális cserkész mozgalomért.

Átszállítottak a Margit körüti katonai törvényszékére, 1949. szeptember 2-án (nem írom le a kondíciót és az irgalmatlan szenvedést, amin a KatPol-on végigmentem.) 1949. november 10-én, elsőfokú tárgyaláson a törvényszék kötél általi halálra ítélte. 1950. február 6-án, a másodfokú tárgyaláson, szintén halálra ítélték, 10 napig a siralomházban voltam, vártam a kivégzésemet.

1950. febr. 17-én a köztársaság elnöki tanácsa kegyelmet gyakorolt. Miután én voltam az első rang nélküli honvéd, az ítéletet életfogytiglani kényszermunkára változtatták azt, de a folyosón visszatérve az ügyészség épületéből a börtönparancsnok megjegyezte, ne bízzam el magam, mert ez csak papírmunka, innen senki nem fog kimenni. Ez az élet végéig szóló ítélet. Kész!

1950. októberében átszállítottak a váci ÁVH börtönbe, a számom 474-D-811 volt. Bele tetoválták az agyamba. 1952-ben átszállítottak a kőbányai Gyűjtőfogházba, ahol először találkoztam Fehérváry Mukival, aki mint rab, gyártáselőkészítő beosztásban volt.

Az ÁVH intézetben embereket ott a szemünk láttára vertek holtra. Én, mint élmunkás 170%-os munkaeredménnyel megúsztam ezeket a veréseket. A katonai politikai kémelhárító osztályon a vallatások alatt kiverték a fogaimat. Verték a herémet, azóta tumorom van. A börtönben levő cellatárs orvosok ápoltak.

1954-ben visszavittek a váci börtönbe. Sztálin halála után kaptunk kedvezményeket. Nem vertek többet. 1956. aug. 16-án ideiglenes 6 hónapos szabadrálbra helyezéssel kiengedtek. De 1957. febr. 16-án vissza kellett volna mennem. 1956. szept. 10-én visszamentem az amerikai követségre dolgozni, belügyminiszteri engedéllyel. Október 22-én a forradalom alatt benn laktam a követségen. Több alkalommal ténylegesen is segítettem a bolsevista rendszer ellen a forradalmi mozgalmat, és mint gépkocsivezető élelmiszert és fegyvert szállítottam a harcoló forradalmároknak. Az után,

hogy a Szovjet megszállta az országot, illegálisan Ausztriába szöktem, és az Amerikai Egyesült Államokban kaptam menedékjogot és később állampolgárságot. A szakmámban dolgoztam nyugdíjazásomig, és az amerikai cserkész mozgalomban is részt vettem, főtiszti rangot szerezve magamnak.

Új hazámban két törvényes házasságot kötöttem. Első feleségem korán elhunyt. Boldog házasságunkból egy leánygyermekünk született. Második feleségemtől hamarosan elváltam. Azóta egyedül életem. 1997-ben jártam először Magyarországon. A Politikai Elítéltek Közössége a Szabad Magyarorszáért érdemkeresztet a nemzetiszínű szalagon adományozta. Jelenleg nyugdíjasként élek. Szüleim elhunytak, senkim sincsen. Büszkén kijelentem, hogy szívemben nincs gyűlölet, bosszúállás.

Eddig szólt Kovács Robi levele. Pár esztendő telt el, amikor értesültem róla, hogy meghalt. Ke-

restem a kapcsolatot a lányával, de senki nem tudott róla. Szeretném elmondani azt a hihetetlen, csodálatos munkát, amivel mostoha körülmények között is megmintázta és megalkotta a magyar Szent Korona mását. Nagy vágya volt, hogy egyszer majd Budapesten kiállítást rendez az általa készített különféle, a történelemmel kapcsolatos műveiből, cserkészettel, általában az ifjúsággal kapcsolatos kiadványaiból. Szomorú, de senkit ismerősei, barátai közül nem találtuk meg, hogy a halála után visszamaradt művészi alkotásait fel tudjuk kutatni. Adná a jó Isten, hogy valaki elolvassa ezt a beszámolót, és felvilágosítást tud adni arról, hogy mi lett a mi Robink csodálatos műveiből.

Itt egy fényképet közlünk, sajnós nem színeset, mint ami a Koronáról és a koronázási ékszerekről készült.

SZABÓ LAJOS

A föld azé, aki azt megműveli

A Gyurcsány-korszak szólamai, Kádár jövőkép nélküli vazallusszerepe a tönk szélére vitte az országot. Vidék és földet szerető nép adta mindig a népszaporodást, a becsületességet, a munkaszeretetet, a felelősséget és szervezett közösségi szellem mellett az egészséges, hivatást szerető értelmiségi utánpótlást. Hazát megtartani csak termőföldet hivatástudattal, hozzáértéssel, szinte hajnaltól estig tartó verejtékes munkával lehet. A tudatos földművelő mindig megértette a technikai fejlődést, úgy alkalmazkodott a minőségi és a piaci követelményekhez. Minden földnagyság mellett jó gazdaként a nemzet jövőjét szolgálta. Uradalmak exportra termeltek, a középbirtokos réteg az ország ellátására, a kisgazda saját családját látta el. Senki nem szorult az ország támogatására. a közbiztonsági munkákat saját közössége oldotta meg. Munkára nevelés, iskola fenntartás, hazafias nevelés, vallás és tisztesség, becsület természetes volt minden családnál.

Ma olyan agrárpolitika kell, amely rávilágít arra, hogy a szocialista kormányok hogyan tették tönkre a nemzet legnagyobb, elmozdíthatatlan kincsét és a nemzet létszámát fenntartó értéket: a mezőgazdaságot és a falvakat.

Kiegészítésként annyit: sem az árvizek pusztító ereje, sem a nyomor és a kaosz sosem alakult volna ki, sem a terményünk, sem a természet oly mérvű rombolása, sem minőségi rombolás nem történhetett volna meg, ha lett volna tisztességes kormányunk.

A termőföld kémiai és biológiai leromlása, az állattenyésztés szinte kiirtása nem következett volna be, ha gazdája lett volna értékeinknek.

Amikor elvették a termelőmunka értékterelő megbecsülését és megkezdődött a magán- és a nemzetiszűzesség erkölcsi erejének züllése, a lejtőn nem lehetett megállni.

Az Orbán-kormányig követett ideológia csak az idegenek érdeket szolgálta. Az immorális élet-

mód, ez a paraziták vezette emberfaj eltűnik a történelem süllyesztőjében. Felelőtlen nyereségvágy katasztrófát okoz.

Eddig a magyar tömeg bérrabszolgaként, birkanépként lezüllesztve, elbutítva, megnyomorítva kilátástalanul, kiszolgáltatottan élhetett.

Állítom: nincs boldogtalanabb nép a "kiválasztottnál", mert a PÉNZ- és a HATALOM-éhség

örökös félelemben és rettegésben tartja őket. Az önzés nem boldogít. Mi szolgasorsban élők sokkal harmonikusabban élünk.

Remélem, és hiszem: Orbán Viktor emberfeletti ereje, előrelátása, és az értékek előtérbe helyezése megmentheti a nemzetet.

Nincs nyugalom, a telhetetlenség békét nem ad.

TÓTH IVÁN

Emlékezés

Mélyen Tisztelt Hölgyeim és Uraim, Kedves Barátaink!

Az idén új helyszínen a pákozdi dombok helyett, itt a sukorói református templomban tartjuk március 15-i ünnepi megemlékezésünket.

Ebben a templomban zajlott le 1848. szeptember 28-án az a nevezetes hadi tanácskozás, amelyen a Pestről érkező országgyűlési küldöttség hosszas viták után rábírta az itt állomásozó honvédsereg parancsnokát, Móga János altábornagyot, hogy állítsa meg a Pest felé nyomuló Jelasics horvát bán seregét. Templomban vagyunk, ez bizonyos visszafogottságot igényel.

Minden nép életében vannak olyan sorsdöntő napok és események, amelyek rövidebb, hosszabb időre meghatározzák egy nemzet életét. A XIX. és XX. század magyar történelmében bőven akadnak ilyen napok és események. Ilyen volt az 1848. március 15-i forradalom és az utána következő szabadságharc, az 1867-es kiegyezés, az I. és II. világháború utáni napok és események, az 1956-os forradalom, az 1989-90-es rendszerváltás, és ilyennek tekinthetjük a 2010-ben a választások után bekövetkezett változásokat hazánkban.

Az 1848. márciusi forradalomnak voltak előzményei hazánkban. Már több mint 20 éve tartott az a nagyszerű korszak, amelyet „reformkornak” nevezünk. Olyan kiváló emberek vezetésével zajlott ez a korszak, mint Széchenyi, Kossuth, Wes-

selényi és Deák. A reformországgyűlések célja az ország polgári átalakítása, és a nagyobb nemzeti függetlenség kivívása volt. A reformok szekere azonban nagyon lassan haladt. Felgyorsította az eseményeket az 1848 februárjában a Párizsban kitört forradalom, amely elsöpörte Lajos Fülöp, a polgár király korrupt uralmát. A forradalom lángja futótűzként terjedt Európában: forradalom Berlinben, Prágában, Milánóban, és magában a császári fővárosban, Bécsben. Ez volt a „népek tavasza”.

Március 15-én Pesten a márciusi ifjak által megfogalmazott 12 pont tartalmazta azokat a legfőbb követeléseket, amelyek Magyarország polgári átalakulásának lehetőségét és a Béctől való nagyobb függetlenség követelését sürgették. A Pozsonyban üléső országgyűlés viharos gyorsasággal fogadta el a törvényjavaslatokat, amelyeket március 15-én a Pozsonyból Bécs felé induló hajón vitt magával az országgyűlés küldöttsége.

A bécsi udvar nem ellenkezett! Az uralkodó április 7-én kinevezte gróf Batthyány Lajost az első felelős magyar kormány miniszterelnökévé és április 11-én szentesítette a törvényeket.

1848 nyarán azonban a forradalmak sorra elbuktak. A bécsi udvar is elérkezettnek látta az időt arra, hogy az engedményeket visszavegye. Választani kellett: az ország vagy behódol Bécs-

nek vagy szembe száll vele. Az ország az utóbbit választotta. A Batthyány-kormány lemondott és megalakult a Honvédelmi Bizottmány, amelynek élére Kossuth Lajos került.

Az udvar utasította Jellasics horvát bán császári ezredet, hogy foglalja el Budát és Pestet. Szeptember 11-én Jellasics 35 000 fős seregével átlépte a Drávát és megindult Pest irányába.

Megkezdődött a szabadságharc. A Dunántúlon állomásozó császári seregek kitértek Jellasics elől, így az akadály nélkül haladt Pest irányába. Szeptember 28-án érkezett az országgyűlés küldöttsége ide Sukoróra, hogy rávegyék Móga altábornagyot Jellasics megállítására. Mint már fentebb említettük a haditanácskozás ebben a sukorói templomban zajlott le. Móga végül is engedett és így került sor szeptember 29-én a pákozdi csatára. A fiatal, nagyrészt kiképzetlen és gyengén felszerelt magyar honvédsereg megállította a kétszeres túlerőben lévő Jellasicsot. A horvát bán háromnapos fegyverszünetet kért és ez alatt Bécs felé elhagyta az országot. A pákozdi csata volt a szabadságharc első győztes csatája. Az udvar első támadását sikerült meghiusítani, de decemberben bekövetkezett a második támadás, Windischgrätz herceg tábornagy vezetésével tört rá a császári sereg Magyarországra. Elfoglalta Budát és Pestet, az országgyűlés és a Honvédelmi Bizottmány Debrecenbe költözött. A szabadságharcnak azonban nem volt vége: Görgey vezetésével a honvédsereg ellentámadásba lendült és a dicsőséges tavaszi hadjárat során Erdélyből és Magyarországról kiűzték a császári csapatokat! Az újonnan trónra lépő fiatal Ferenc József császár Európa zsandárától, az orosz cártól kért segítséget. Az orosz cár Paszkijevics herceg vezetésével 200 000 fős sereget küldött Magyarország ellen. Nyugatról megindult a bécsi udvar harmadik támadása: Haynau tábornok vezetésével 160 000 katona indult hazánk ellen. A több mint kétszeres túlerővel szemben a magyar szabadságharc elbukott. Következett a szörnyű megtorlás, majd a bécsi udvar önkényuralma, a Bach-korszak.

A nemzet azonban talpra állt! A „haza bölcse” Deák Ferenc vezetésével megtörtént a kiegyezés 1867-ben. A magyar történelem során mindig

akadtak olyan kiváló történelmi személyiségek, akiknek segítségével a nehéz idők után mindig sikerült talpra állni.

Talpra álltunk az I. világháború és Trianon után Horthy Miklós kormányzó és kiváló miniszterelnökei gróf Teleki Pál és gróf Bethlen István vezetésével. A szörnyű II. világháború után a magyar nép két keze munkájával tüntette el a háborús pusztítások nyomait az országban és építette újjá a súlyos károkat szenvedett Budapestet. Ennek a korszaknak negatív figurái azok a Moszkvából hazatért kommunista vezetők, mint Rákosi, Gerő, Vas Zoltán, Farkas Mihály és Révai, akik a megszálló szovjet hadsereg segítségével létrehozták a kommunista diktatúrát Magyarországon. A nemzet újra talpra állt, és következett 1956. A forradalmat a szovjet csapatok vérbe fojtották. 56 tragikus hőse, a kommunista politikusból lett mártír miniszterelnök, Nagy Imre. Következett a Kádár-korszak. Kádár Jánost súlyos felelősség terheli a forradalom elfojtásáért – bár a szovjet csapatokat nem ő hívta be, ezt Moszkvában döntötték el a szovjet vezetők és a forradalmat követő súlyos megtorlásért. A szocialista rendszer világméretű meggyengülése következtében a 70-es évek végétől a kemény kommunista diktatúrát a „puha diktatúra” váltotta fel. Magyarország a szocialista tábor „legvidámabb barakkja” lett. 1989-ben összeomlott a szocialista rendszer, és a kelet-középeurópai országokban megtörtént a „rendszer váltás”. Kialakult a többpárti demokratikus rendszer. Ismét talpra álltunk tehát. Ennek a kornak jelentős alakja Antall József miniszterelnök, akinek kezét azonban megkötötték a kerekasztal tárgyalások paktumai. A felemásra sikerült rendszerváltás óta eltelt 20 év – kivéve az Antall-kormány és az Orbán-kormány 4-4 évét – megmutatta, hogy a hatalom továbbra is a posztkommunista szocialisták és a velük szövetséges balliberálisok kezében maradt. Politikájuk súlyos erkölcsi, társadalmi, politikai, gazdasági csődbe vitte az országot. A 2010-es választásokon döntő fordulat következett be! Az ország lakossága megelégette a szocialisták és a liberálisok uralmát, és 2/3-ot meghaladó többséggel Orbán Viktornak szavazott bizalmat. Orbán Viktor mélyen elkötelezett nemzeti érzésű, a keresztény-

keresztény értékeket valló olyan karizmatikus politikus, aki képes kivezetni az országot ebből a súlyos helyzetből! Természetesen ez komoly áldozatvállalás nélkül nem történhet meg. Reméljük újra talpra tudunk állni!

Most arra kérem a tisztelt Hallgatóságot, egy perces néma imával kérjük a Mindenható Úr

Istent, segítse meg magyar népünket, adjon bölcsességet vezetőinknek, és könyörüljön meg a Távol-Keleten a súlyos természeti katasztrófával küzdő embertársainkon.

Éljen a magyar szabadság és éljen a haza!

Reményik Sándor

Csendes csodák

Ne várd, hogy a föld meghasadjon
És tűz nyelje el Szodomát
A Mindennap kicsiny csodái
Nagyobb és titkosabb csodák.
Tedd kezedet a szívedre,
Hallgasd, figyeld, hogy mint dobog,
Ez a finom kis kalapács
Nem a legcsodásabb dolog?
Nézz a sötétkék végtelenbe,
Nézd a kis ezüst pontokat:
Nem csoda-e, hogy árva lelked
Feléjük szárnyat bontogat?
Nézd, árnyékod hogy fut előled,
Hogy nő, hogy törpül el veled.
Nem csoda ez? s hogy tükröződni
Látod a vízben az eget?
Ne várj nagy dolgot életedben,
Kis hópelyhek az örömök,
Szitáló, halk szírom-csodák,
Rajtuk át Isten szól: jövök.

Egy lángot adok, ápold, add tovább.

